

[Jørgen Jensen.]

Også her havde det været ønskeligt, om der havde været andre med til at tale med regeringen om det forlig, der skulle frem, fremfor de borgerlige partier, man alene har talt med. Man kunne næsten fristes til bare at tage en lille ting frem. Har man egentlig gjort sig tanker om, hvorvidt folkepensionisterne overhovedet får råd til at købe kaffe i den kommende tid med de stigninger, som er her, i forhold til de småbeløb, man giver dem til dækning af prisstigningerne? Der var altså al mulig grund til, at man havde sat ind på en helt anden måde, end man har gjort.

Selvfølgelig kan der også være lyspunkter, og vi har jo fået en diskontonedsættelse til 9 pct. Her må man blot sige, at hvis man kigger på underskuddet på betalingsbalancen, som er steget fra 1975 til 1976 fra 3 mia kr. til 11,5 mia kr., ja, så er det jo tvivlsomt, om den ned-sættelse holder året ud. Det hænger bl. a. sammen med manglende kontrol og regulering af udenrigshandelen. Jeg ved, det er noget, som vi mange gange er blevet angrebet for, når vi siger, at det er nødvendigt at gøre noget sådant. Men det hænger også sammen med indgreb over for den købekraft, som ligger i arbejdsfrie indtægter ved belåning af værdistigningen på jord og fast ejendom. Jeg siger ikke dette, fordi vi ikke er tilhængere af lavt renteniveau – det er vi. Men jeg vil også slå fast, at det skal ikke være så svingende, som det har været, så det giver mulighed for øget spekulation.

Det vil også være rigtigt at nævne boligspørgsmålet. Her var vi i en situation, hvor alle måtte erkende, at boligproblemet ikke var løst. Men jeg vil da godt sige, at en ny boligminister og hr. Aukens glæde over afgifter på ejerlejligheder, det løser altså ikke problemerne. Vi er også glade for den skat på dem, der udstykker ejerlejligheder, men jeg synes også, det må siges, at muligheden for overhovedet at udstykke boligejendomme til ejerlejligheder står som en af skamstøtterne over den hidtidige boligpolitik, en af de skamstøtter, som understreger, at man her åbnede mulighed for en uhyggelig spekulation. Jeg skal også erindre om, at vi var jo nogle fra partierne på den såkaldte venstrefløj, der understregede, at den beskyttelse, man gav lejerne ved, at de kunne opkøbe ejendommene, ikke var noget værd på grund af den korte frist, de fik, og vi fik ret. Det var ikke kun nogle få tusind lejligheder, der blev

udstykket. Alle ved, at hvis ikke der bliver grebet ind, så vil man komme i den situation, at det overvejende flertal af lejligheder vil blive udstykket som ejerlejligheder. Derfor burde regeringen have krævet huslejestoppet forlænget. Man burde have sikret hjælp til de boligområder, som direkte er i klemme. Man burde have forbudt yderligere udstykning af ejerlejligheder. Det var det, man skulle have gjort, og så skulle man have sikret en anden boligpolitik. Vi har jo tidligere lagt forslag frem til noget sådant, som kunne sikre øget boligbyggeri, som kunne sikre, at man satte stop for spekulationen i boligen.

For at blive i hr. Aukens ordvalg, så er rettesnoren for kommunisterne fremover, at vi også i dette folketing vil bekæmpe en politik, der vil lægge krisens byrder over på den arbejdende befolkning.

Augustforliget sagde 2 pct. ved overenskomstforhandlingerne, 6 pct. i alt til arbejderne, men augustforliget betød også efter de beregninger, der ligger, at arbejdsgiverne samtidig kan regne med en stigning på 23,6 pct. om året, altså lige ved 4 gange så meget som arbejderne. Det var det, man lagde frem i en situation, hvor alle erkender, at krisen har været brugt af kapitalhaverne til at sikre sig øgede profitter og mere magt.

Må jeg sige om afslutningen på overenskomstsituationen: ingen ved vel endnu, hvordan det går, men når hr. Auken indledte med bemærkningerne om en storkonflikt og der også har været talt om mæglingsforslag, så vil jeg godt understrege, at der er ikke tale om, hvorvidt regeringen vil gribe ind igen. Regeringen har grebet ind i overenskomstsituationen. Regeringen har umuliggjort, at der kunne komme et mæglingsforslag, som overhovedet var acceptabelt, for et mæglingsforslag på grundlag af augustforliget løser ingen af de problemer, arbejderklassen har, og skal alene tjene det formål, at fagbevægelsen skulle tage ansvaret for en forkert økonomisk politik i dette folketing. Det kan ikke være en løsning for arbejderklassen. Derfor har arbejderne kun én vej at gå: det er gennem de kampe, som de bliver påtvunget – og som de også er påtvunget ved denne overenskomstaflutning – at kæmpe sig fri af augustforliget og de begrænsninger, man har pålagt dem.

Niels Helveg Petersen (RV):

Hvad var det, der prægede den politiske situ-